

מרוקו היא, שלא תעמודנה בודדות במערכה המשפטית הצפויה להן. כל המושב, בתמיכתם של מושבי הסביבה, יעמוד מאחוריהם. קבע מזכיר מבטחים, איש מ שבמנוחה אבי רהם צבי (34): "הייתי רוצה לראות מה היו האנשים, שהחליטו להעמיד את השנים למשפט, עושים במקרה שדבר כזה היה קורה להם."

יום זליזה ליד הטלפון. כשחלה אבי רהם בן החודש, בנם הבכור של חגניה ומרים (25) אסולין, צפו ההורים לראות כי צד תפתח מחלתו לפני שהזעיקו את הרופא. אולם מצבו של התינוק הלך והחמיר. מאחר שבמבטחים מבקר הרופא רק שלוש פעמים בשבוע, נשלח קרוב-משפחה לטלפן לקיבוץ גבולות, שם מתגורר הרופא ראובן ברנשטיין. שלוש פעמים באותו יום טלפנו לגבולות, אולם התשובה היחידה היתה: "הרופא יצא, איש אינו יודע לאן". אחרי-הצהרים מת התינוק, מבלי שאיש יכול היה להושיע. שוב החלה פרשה של צל-צולים לרופא, שנמשכה כל אותו הלילה והיום שלמחרת. הרופא לא הגיע.

את האור הזרוק לקבורת התינוק, נתן הרב המקומי שמעון חקרט (40). הרב נזף בהורים שישובו מייללים ליד גופת התינוק. "למה אתם מחזיקים אותו? הוא לא ישוב לתחייה אם תחזיקו אותו בבית". ההורים נכנעו, התירו לרב ולמספר אנשים המספלים בענייני הקבורה במקום לקחת את הילד לקבורה. בעזרתם של השכנים נוחמו ההורים הצעירים, השקיעו את יגונם בעבודה מאומצת במשקם. איש מהם לא העלה על דעתו כי החוק מחייב שרופא מוסמך יבדוק את הגופה, יתן רשיון לקברה.

במקום רופא, וזכרונות. שלושה ימים אחרי מותו של בן משפחת אסולין, חלתה גם בתם הקטנה בת החצי שנה של שמעון (35) ומסעודה (22) תמסות. גם יפה השחר-חורת, בתם השלישית של בני הזוג מעולי מרוקו, כמו אביהם בן החודש, לקחה באדיקות. היא דמעה והשתעלה וגופה כוסה בפצעים. החובש אברהם אקורי (38), מוסיב שב ישע הסמוך, שבדק את הילדה, קבע שיש להזמין מיד את הרופא מגבולות. הרופא בא, רשם תרופות והלך. למחרת הורע מצבה של הילדה.

יעקוב תמסות (28), אחי האב הגר באותו בית, נשלח לטלפן לרופא. אחרי שהסביר את המצב, סירב הרופא לשמוע ממנו דבר נוסף. "לך תביא לי את החובש. רק אתו אדבר", אמר הרופא לתוך השופרת. יעקוב הסכים מיד. "בסדר", אמר לרופא, "אני רץ מיד לקרוא לחובש, אבל תחכה בבקשה ליד הטלפון. הוא גר במושב ישע".

"כשנכנסתי יחד עם החובש לתוך בניי המזכירות", סיפר יעקוב, "לא היה איש מה עבר השני של הטלפון. צעקתי וצעקתי אבל איש לא ענה. מהמזכירות של גבולות ענו כי הרופא איננו בחדרו". הם הציעו ליעקוב לפנות לרופא מגיורים. אחרי שהשיג את הקשר הטלפוני לגיורים התברר לו כי גם שם הרופא איננו.

יעקוב נזכר כי גם לרופאים הוטרנריים

(המשך מעמוד 5)
שעמד זמנית בראש הסתדרות הסטודנטים בימי השביתה, שהוא אמנם ציוני-פללי אך ניהל את הבחירות בהגינות מכסימלית. הסטודנטים, הרגוים על גציגי תא מפא"י עקב גידתם בשביתה נגד העלאת שכר-הלימוד, ביטאו את עמדתם בעזרת פתקאות קלפיות.

דרכי חיים

איה בתי?

מרים כהן (30) רכנה על שתיל סלק-הסוכר בשדה מושב ביטחה ומעייניה זלגו הדמעות. "למה נתתי אותה? הייתי צריכה לתחוק אותה יותר חזק, או לא היו לוקי חים את הילדה ממני". חברותיה של מרים נזו זה בראשיהן. לא היה אדם אחד במור שב, שלא ידע על פרשת העלמה של רחל הקטנה, בתם של שוקר והב כהן ואשתו מרים.

שלושה ילדים היו לבני הזוג כשעלו מתי מן לפני עשר שנים. מיד ביום הראשון, כאשר באו למחנה בעין-שמר, חלתה רחל בת השנה וחצי והאחות במקום צייתה על האם להביא את הילדה לרופא. זה בדק את התינוקת ושלח את האם לרופא אחר במקום. הרופא השני שלח את מרים להביא את פנקס המוון של הקטנה. "אמרת לי שיתן לי את הקטנה, ואך יחד אתה להביא את הפנקס", ספרה מרים, אבל הוא לא רצה לתת לי את הילדה."

כשחזרה מרים יחד עם בעלה אחרי חצי שעה, נדהמה להיחכח כי הילדה נעלמה. הרי פא הרגע אותה: "שלחתי את התינוקת לטיי פול בבית החולים בפרדס חנה". הוא אף רשם לה משהו על גבי פתקיני, אולם מרים לא ידעה לקרוא. היא שמה את הפתק במטפחתה והלכה. למחרת חזרה - יום יום היתה באה, ניצבת מתחת לחלוננו של הרי פא, בוכה ומבקשת שיחזירו לה את בתה. **מה יהיה עם הצבא?** לאחר מספר ימים הסביר לה הרופא כי הילדה נמסרה לאישפוז בבית החולים בפרדס חנה ורק שם אפשר יהיה למצוא אותה. מרים לקחה את בעלה ונסעה לפרדס חנה. שם הראו לה ילדה אחת, אמרו כי זו בתה. "ראיתי תיכף שזו לא הבת שלי", סיפרה השבוע בבכי האם אובדת-העצות. "אמרת לי להם שאני רוצה את הילדה שלי וכי זאת לא הילדה שלי. הם שלחו אותי למחנה בי ושם אמרו שבכלל לא מכירים ילדה בשם רחל".

מרים שבה למחנה א. כאן ציפתה לה הפתעה נוספת. אותה ילדה בשם רחל, שהרי או לה לראשונה, כבר לא היתה במקום. "שלחנו אותה חזרה אליך לעין-שמר", אמרו לה אנשי המוסד. הזוג המיואש חזר לעין שמר, חיפש בין כל הילדים, אולם לא גילה את בתו הקטנה. האב רץ אל מנהל המחנה, שנסע יחד אתו לבקר בבתי-החולים של חיפה וצריפין, לא גילה כל סימן לבתו.

כחצי שנה התרוצץ האב יחד עם המנהל ולבדו בבתי חולים ובמוסדות לטיפול בילדים בכל הארץ, אולם לא גילה כל סימן לרחל הקטנה. גם כאשר הועברה המשפחה למושב ביטחה, שליד כביש הרעב, לא הפסיקו את החיפושים והיו כותבים מפעם לפעם למנהל המחנה, שואלים לתוצאות החיפושים.

בינתיים ילדה מרים עוד ששה ילדים, אוי למ מאננת עדיין להשלים עם אבדן בתה, שכיום היא כבת 11. "מה נעשה כשיבוא הזמן שלה ללכת לצבא ויבואו אלינו לבקש אותה?" מקשה האם, "מה נגיד להם או, איך נסביר להם שהיא פשוט נעלמה?"

השבוע פתח ליד המשפחה, מזכיר מפא"י במקום, בהסתערות מחודשת, שלח לעתונות מכתבים ותזכירים. "אולי זה יעזור אחרי כל כך הרבה שנים", ממללת מרים בחוסר-אמון.

בריאות

מוות ללא אישור

במושב הספר מבטחים, השוכן בנגב הדרומי-מערבי, לא חסרות דאגות מעולם. כשעלו המתישבים למקום ב-1950, חששו שהאדמה הצחיחה לא תצמיח דבר, כיום, כשהמקום פורה, הדאגה העקרית היא שלא יבואו מסתננים מרצועת עזה, ויאספו בלי לה את פרי עמלם של המתישבים. השבוע הושבתה מנוחתם של שניים המתישבים, על ידי דאגה בלתי-צפויה נוספת. חגניה אסולין (28) ושמעון תמסות (35) ציפו שהדואר-הנע יביא להם הומנה לבית-המשפט כשהוא-שבע. האשמה: קבורה בלתי-חוקית. נחמתן היחידה של שתי המשפחות מעולות

סקידים! תלמידים!
הרשמו עוד היום לקורס קיץ ל"קצרות" עברית ו/או אנגלית (שני חודשים, פעמים בשבוע) ב"אלפון גרני" (GREGG). המנהל: ה. בריקסא (קמפינסקי). תל-אביב, רחוב גורדון 5. הצלחה מוכפחת!

פנסיון מלא לילדים
משפחה שעזבה את הקיבוץ, ה"אשה גננת ואחות מוסמכת, מעוניינת לקבל ילדיים לפנסיון מלא ב-51/2 ל"י ליום. אפשר גם עד שעה 4 אחר הצהריים. דירה מרווחת, חצר גדולה ומגרש משחקים עירוני. רמת החייל, רחוב ו' 13 (מקודם: ד"ר גריין) אוטובוס מ"תל-אביב: מס' 20 מגרדינה; מס' 40 מהתחנה המרכזית.

אם כהן איך לגייס ילדה שאיננה

לאחר הצלחה עצומה בעולם: לראשונה בישראל
"SEX APPEAL 60"
טבעת האושר
האמצעי האידיאלי לגבר ולאשה
להשיג בבתי מרקחת ובבימ"ס לתמרוקים
המפיץ הכללי: תל-אביב, טל. 64340, ת"ד 1533